VIS DE COPIL

Coordonator:

Prof. Georgeta Tărămoiu,
Şcoala Gimnazială Nr.79, Bucureşti

Editura:

Infomedia Pro

BUCUREŞTI
2016

VIS DE COPIL

Coordonator:

Prof. Georgeta Tărămoiu,
Școala Gimnazială Nr.79, București

Autori:

Copiii clasei a III-a C (anul școlar 2016-2017),
Școala Gimnazială Nr.79, București

Editura

Infomedia Pro

BUCUREȘTI
2016

Grafica: Sandu Cristina Maria
Editor: Giurgiulescu Valeriu B.

Informații și comenzi:
Tel./fax: +4 021.310.6344
Tel.: 031.411.5154 fax: 031.815.1656
e-mail: office@infomediapro.ro
marketing@infomediapro.ro

Editura Infomedia Pro
http:// www.infomediapro.ro
http:// www.soft4kids.ro
Str. Ion Berindei nr.11, Sector 2, Bucureşti

Cuprins

Tărâmul stelelor 7
Barabulea Victor
Mc Spațial 8
Caragata Vlad
Steluţele 10
Constantin Ioana Clara
Buburuza cu elice 12
Constantinescu Elena
Tărâmul stelelor 14
Decu Ștefan
Mc'Donalds-ul spaţial 15
Decu Tudor
Tărâmul stelelor 17
Dumitrescu Teodora
Țara gândului bun 19
Dumitrescu Teodora
Tărâmul stelelor 22
Eftene Mircea
Aventurile lui Leea- pisica mea 24
Gheorghe Iris
Tărâmul stelelor 25
Gheorghe Anastasia Maria
Tărâmul plictisitor 26
Giurgiulescu Vlad
Ograda bunicii 28
Ivașcu Bianca
Tărâmul viselor 30
Ivașcu Bianca
Țara gândului bun..... 33
Ivașcu Bianca
Pe tărâmul stelelor 37
Mihăilă Ștefan

Tărâmul stelelor 39
Deea Parascan
Dorința 41
Popescu Razvan
Uranianul la cofetărie 43
Sărban Alexandra Petra
Tărâmul viselor 45
Stefanache Vlad
Tărâmul stelelor 46
Strâmbei Ana
Visul meu 48
Sur Gloria
Tărâmul stelelor 50
Trica Ioana Anisia
Aras 52
Velea Sara Maria
Tărâmul stelelor 54
Zabrautanu Theodora
Tărâmul stelelor 56
Zamfirescu Philip Ștefan
Buburuza cu elice 58
Zamfirescu Philip Ștefan
Lumea din vis 60
Anitas Mihnea
Un vis 62
Paul Michineci
Copilul cu pantofi zburători 64
Rareș Mărgărit
Băiețelul și cometa 65
Rareș Mărgărit
Prințesa Antonia 66
Petre-Racman Antonia-Raisa

CUVÂNT ÎNAINTE

Prof. Georgeta Tărămoiu

Din fericire există pe lume copilăria... Vârsta marilor superlative, poate a singurelor superlative pe care le merită viața, vârsta celei mai pure sincerități , a celei mai depline libertăți, vârsta viselor fără graniță, vârsta care trăiește prin fiori și se exprimă prin exclamații, vârsta în care toți sunt frumoși - atât de frumoși încât îi molipsesc și pe ceilalți... Aurul copilăriei este visul... Copilul visează cu fiecare curcubeu, cu fiecare șuier de tren, cu fiecare legendă sau cântec...

Tărâmul stelelor

de Barabulea Victor

Într-o frumoasă dimineață de toamnă, somnoros, Andrei a constatat că s-a trezit într-un loc minunat; un loc de unde putea vedea tot ce-l interesase până atunci, era "tărâmul stelelor".

Doamne ce frumos! Ce bine ar fi să pot explora acest loc minunat! își spuse el.

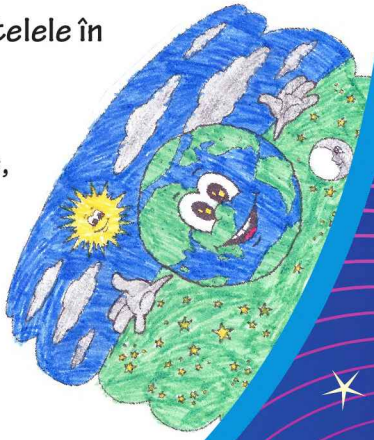

A descoperit ce mari sunt stelele în realitate, ce fierbinte e soarele cu adevărat, cât de mari sunt toate celelalte planete și cât de mic este, în comparație cu acestea, Pământul! A fost foarte dezamăgit să afle acest lucru, el crezând că stă pe cea mai mare planeta. S-a hotărât să nu spună nimănui experiența trăită. Nu o fi Pământul cea mai mare planetă dar, sigur, este cea mai frumoasă !, își spuse el.

Sfârșit

Mc'Donalds-ul spațial

de Caragata Vlad

Era o zi frumoasă în tărâmul stelelor că dacă n-ar fi nu s-ar povesti. Un omuleț mă întreabă:

- N-ar fi bine sa mergem sa ne jucam? intreba omulețul.
- Da, dar am multe teme.

- Hai, te ajut și eu!
- Bine. Uite de unde am.

De atunci, eu și cu omulețul facem mereu temele împreună.

Într-o zi, când îmi făceam temele cu omulețul, toți oamenii se îndreptau spre un loc de mâncare numit McSpațial.

Eu îi zic omulețului:

- Hai să mergem și noi !

- Da, hai și noi, spuse omulețul.

Noi atunci am ajuns și am spus:

- Vrem și noi o porție mare de aripioare fiecare.

Noi am mâncat și a fost foarte bun, a fost o alegere foarte bună.

De atunci, McSpațial este cel mai popular loc de mâncare.

Sfârșit

Steluțele

de Constantin Ioana Clara

Era o seară senină, cu lună plină
si cerul plin de stele.
Toate se jucau în jurul lunii

şi
străluceau de fericire. Numai una stătea într-un colț, supărată. Steaua Polară o întrebă:

-De ce eşti supărată?

-Pentru că sunt singură.

-Se poate aşa ceva fetelor? Veniți să vă fac cunoştință. Trebuie neapărat să vă jucați împreună.

-Cum te cheamă?

-Stelici.

Hai să ne jucăm pitita.

Şi uite aşa s-au jucat toată noaptea. Dacă n-ar fi fost Steaua Polară, eu aş fi stat singur şi trist.

Odată cu apropierea zorilor, s-a instalat şi oboseala steluţelor care s-au retras să se odihnească.

Dacă nu ar exista întâmplări frumoase şi nu s-ar povesti, copiii ar fi totdeauna trişti.

Sfârşit

Buburuza cu elice

de Constantinescu Elena Daniela

Într-o bună zi pe marginea unei lunci se odihneau la soare mai multe gâze.

Ele vorbeau în limba lor, când din iarba moale și verde a ieșit regina buburuzelor. Aripile ei erau ca două elice care se mișcau fără încetare. Ea a călătorit în văzduh și a venit să le spună gâzelor că norii pufoși vor aduce ploaie cu tunete și fulgere.

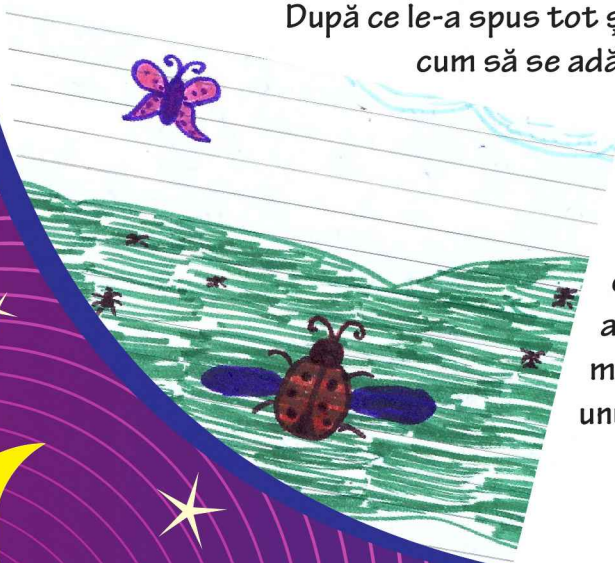

După ce le-a spus tot și le-a învățat cum să se adăpostească, regina buburuza și-a luat din nou zborul. A trecut de norii cei pufoși și s-a așezat pe marginea unui curcubeu.

Ploaia a început, fulgerele și tunetele brăzdau cerul și pământul. Buburuza s-a gândit să le vină în ajutor suratelor și a chemat vântul pentru a alunga norii cenușii. În zborul ei și-a rupt o aripă și a căzut pe pământul udat de ploaie. Vântul a luat-o și a dus-o până la casa unei fetițe. Copila a îngrijit-o până când aripioara s-a vindecat. A luat buburuza în mână și a așezat-o pe iarba moale din grădină. Buburuza i-a mulțumit și a zburat spre lumea gâzelor.

Așa s-a sfârșit povestea buburuzei cu elice.

Sfârșit

Tărâmul stelelor

de Decu Stefan

A fost odată, ca niciodată, că de n-ar fi, nu s-ar povesti un tărâm care se numea tărâmul stelelor. Pe Tărâmul stelelor erau niște creaturi numite Stelari.

Stelarii arată ca niște stele care au ochi, gură, nas și urechi. Ei sunt îmbrăcați cu haine colorate și stălucitoare. Băieții poartă pălărie, pantaloni și jachetă, iar fetele poartă rochițe și bentițe.

Stelarii se înțeleg foarte bine și se joacă toată ziua, dar uneori se mai și ceartă. Ei nu pot să doarmă pentru că sunt prea strălucitori și le intră lumina în ochi. Pe Tărâmul stelelor este mereu noapte, dar, pentru că ei sunt așa strălucitori, pot vedea ce e pe drum. Și așa este pe Tărâmul stelelor.

Sfârșit

Mc'Donalds-ul spațial

de Decu Tudor

A fost odată ca niciodată, că de n-ar fi, nu s-ar povesti, un băiat pe nume Tudor. El se plimba cu nava sa rapidă pe Tărâmul stelelor. Era zi, dar pe Tărâmul stelelor nu era prea multă lumină.

S-a oprit la Mc'Donalds-ul spațial şi a zis:

- Vreau un meniu Maxi Big Mac şi o porție de aripioare picante!

- Îmi pare rău, restaurantul este închis. Toți angajații sunt la o ceremonie cu fondatorul Mc'Donalds-ului pentru a-i mulțumi că a înființat un restaurant atât de bun. Fără el n-ar fi existat.

-Păi și atunci, cu cine vorbesc acum?

-Cu nimeni. Este un mesaj înregistrat.

-Blasfemie!!! O să mănânc de data aceasta la KFC-ul spațial!

Supărat, Tudor a mâncat la KFC-ul spațial și s-a întors la casa lui de pe Lună.

Sfârșit

Tărâmul stelelor

de Dumitrescu Teodora Ioana

A fost odată ca niciodată doi frați, o fată și un băiat. Acei frați erau stele. Ei locuiau într-o casă veche și uitată. În podul casei lor, se afla o ușă, de care copiii nu știau.

Într-o bună zi, copilașii s-au pus pe treabă. Curiozitatea lor i-a împins în toate camerele și în cele din urmă au ajuns în pod. Erau foarte curioși să găsească ceva nou în căsuța lor cea veche. La un moment dat, în fața lor s-a ivit parcă de nicăieri, o ușă pe care niciodată, până atunci nu o observaseră. Era ușa secretă. Ca orice copil, curioși... au deschis-o. Surorii nu i-a fost frică să intre dar băiatului, da.

Din ușa deschisă puteau observa o priveliște de necrezut, minunată chiar. Au pășit înăuntru și rând pe rând visurile toate au început să li se împlinească. Toate dulciurile visate vreodată, le-au ieșit în cale crescute în copaci și în locul plantelor. Un pic mai încolo, în loc de plante au găsit jocuri și jucării, iar mai încolo au găsit o pizza uriașă în formă de ciupercă. Toate aceste lucruri de necrezut au fost întrecute de o apariție și mai grozavă. În fața lor se zărea o căsuță frumoasă, nouă, care îi chema la distracție.

-Veniți copii! Veniți!

se auzea dinspre casă.

Ajunși în fața porții, au văzut ieșind din casă animale, printre ele pisici, cățeluși, papagali și doi cai albi ca laptele.

Între timp, mama lor a ajuns acasă. Văzând ca nu răspund copiii, a început să-i caute. Pe masură ce timpul trecea, devenea din ce în ce mai îngrijorată. Curând îngrijorarea s-a transformat într-o stare de rău pe care nu o mai putea controla. Nasul și urechile i s-au înfundat, ochii îi lăcrimau, transpira puternic și de abia își putea ține echilibrul fiind foarte amețită. Își simțea inima bătând puternic, dar nu în piept cum ar fi fost normal ci în gât. Senzația de sufocare era din ce în ce mai puternică. În curând femeia s-a prăbușit pe podea.

Nu știm cât a stat așa, dar așa au gasit-o copiii când s-au întors din călătoria prin ușa secretă.

-Mamă, maamăăă! strigau copiii, am venit.

Totuși, nimeni nu le răspundea. Căutând în continuare au avut cea mai neplăcută surpriză din viața lor, si-au găsit mama întinsă pe jos. Deși au încercat să vorbească cu ea, să vadă ce a pățit, nu au reușit. În acel moment și-au dat seama ca nu o pot ajuta pe mama și s-au hotărât să cheme ajutor. Au sunat la 112 și în cateva minute o salvare a sosit în ajutor. După ce i-a fost acordat ajutor medical, femeia și-a revenit iar copiii cu lacrimi în ochi au sărit in brațele ei. În acel moment, tatăl lor a revenit acasă din călătoria în care fusese plecat.

În seara aceea au fost nedespărțiți iar din acel moment părinții au fost mereu lângă copii.

Sfârșit

Țara Gândului Bun

de Dumitrescu Teodora Ioana

Într-o zi pe când soarele era blând, în Țara Gândului Bun toată lumea era veselă bucuroasă și minunată. Dar într-o zi vrăjitoarea din Țara Gândului Rău pe care o chema, Înnorata voia să transforme Țara Gândului Bun în Țara Gândului Rău. Așa că copilul cu pantofi zburători, Fulger, buburuza cu elice și Isteața au făcut un plan.

Vrăjitoarea Înnorata a luat toți locuitorii din Țara Gândului Bun, dar Fulger și Isteața s-au ascuns după un copac căzut. Pentru un moment, cei doi, au văzut-o pe vrăjitoare, că s-a oprit și s-a uitat spre ei, dar au putut răsufla ușurați când vrăjitorea și-a reluat drumul. Dacă cineva trecea podul spre Țara Gândului Rău, se făcea gri sau negru.

Doar locuitorii ramâneau la culoarea lor inițială. Podul era vrăjit. Dacă treceai de el fără să treacă si vrajitoarea în același timp respectivul era înghițit de o broasca râioasa, gigantică.

În Țara Gândului Rău, locuitorii nu se distrau. De fapt pentru ei, distracțiile apreciate erau furtul, minciuna și lenea. Vrăjitoarea era răsplătită, în fiecare an, cu câte un strop de Luceafăr Negru, luat de la fiecare locuitor. Luceafărul Negru, era o băutură dulce făcută dintr-un sfert de stea strălucitoare, un strop de răutate și un strop de bunătate. Și din acest motiv, noaptea pe cer nu prea mai străluceau stelele, pentru că fuseseră folosite la licoare.

Cu această licoare, vrăjitoarei îi creșteau puterile.

Vrăjitoarea locuia într-un castel urât, de culoarea cerului înnorat, acoperit cu frunze uscate. Când ajungea la castel, întotdeauna o întampina, animalul ei de companie, ieșit din colțul în care își petrecea timpul, șobolanul lachi.

Fulger și Isteța s-au dus lânga castelul vrăjitoarei. Băiatul i-a spus buburuzei:

-Trebuie să facem o vrajă!

-Dar cum o vom face?! spuse Isteața.

-Aha! spuse Fulger, e momentul Dansului Vrăjit, astfel locuitorii din Țara Gândului Rău, vor veni să ne vadă și își vor pierde puterile și vor adormi, râzând de dansul nostru. Să începem:

1) Eu îmi lustruiesc pantofii în timp ce tu, Isteața, dai din aripi.

2) Eu sar de trei ori și tu nu mai zbori, ci dai ușor din elice.

3) Eu mă opresc din sărit dar alerg în jurul tău, în timp ce tu faci tumbe.

-Bravo băiete, spuse Isteța după o vreme, după ce toți locuitorii adormiră de jur împrejurul lor, formând mai multe cercuri perfecte în jurul lor. A fost vraja perfectă. Acum să mergem să ne eliberăm prietenii.

În timp ce cei doi prieteni pășeau printre adormiți, aceștia au început să se trezească. Se pare că vraja nu a ținut cât sperau cei doi prieteni. Văzând cum stau lucrurile Fulger a luat-o pe prietena sa Isteața în brațe și au zbughit-o la fugă ca fulgerul de repede. Au fugit în castelul vrăjitoarei, au intrat pe unul din geamurile deschise, în camera vrajitoarei ascunsă într-un sertar au găsit cheia de la temnița vrăjitoarei și au luat-o la fugă pe scări în jos, spre temniță pentru a elibera prizonierii ținuți acolo de vrăjitoare.

După ce i-au eliberat, au ieșit din castel.

Odată ajunși acasă au fost primiți de locuitorii Țarii Gândului Bun. I-au ales pe Fulger și pe Isteața, să le fie conducători.

Ei au condus țara cu mult bun simț și responsabilitate și din când în când o mai invitau și pe vrăjitoare la petrecerile lor.

Sfârșit

Tărâmul stelelor

de Eftene Mircea

de Mircea Eftene

Teresa se trezi pe tărâmul stelelor. La văzuse un om înalt și bătrân cam de vreo 75 de ani. Fetița îl întrebă:

- Cine sunteți?

- Sunt lordul Cumulus, iar acesta este palatul meu! îi zise bătrânul.

Fetița văzu multe fete care o chemau să se joace cu păpușile lor.

- Ale cui sunt păpușile acestea? întrebă Teresa.

- Toate sunt ale fetei lordului Cumulus, Andreea!

Ele se jucară foarte mult timp până când Teresa reveni pe pământ și auzi cuvintele:

-Deșteptarea!

Ea se trezi și o întrebă pe mama unde sunt prietenele ei. Mama îi zise că a visat totul și ea se întristă.

- O să le mai vad pe acele fete? întrebă Teresa.

- Bineînțeles! răspunse mama.

Fetița se pregăti de școală și toată ziua a stat cu gândul la prietenele ei din vis.

Nu s-a putut concentra toată ziua nici la școală, nici acasă la teme. Mama îi zise să nu se mai gândească la ele ca să se poată concentra la ce are de făcut.

Fetița abia aştepta ora culcării, era nerăbdătoare să se întâlnească cu noile prietene.

Teresa se întâlni din nou cu fetele și stabiliră să se întâlnească în fiecare seară.

Sfârşit

Aventurile lui Leea- pisica mea

de Iris Gheorghe

Într-o zi de toamnă, când frunzele copacilor ruginiră, Leea, o pisicuță zglobie, în timp ce alerga prin curte, a zărit într-un copac un cuib de rândunică.

Cum l-a văzut a și încercat să urce până la el.

Dar ce să vezi! Pe la jumătatea copacului a alunecat deoarece lăbuțele erau udate de „Zâna cu plete de apă"!

Blănița ei era acum murdară de pământul cafeniu.

Ce noroc au avut rândunelele!

Leea a promis că se va întoarce neapărat la cuibul misterios.

Niciodată să nu dorești răul altuia.

(Ce ție nu-ți place, altuia nu-i face).

Sfârșit

Tărâmul stelelor

de Gheorghe Anastasia Maria

A fost o dată ca niciodată că dacă n-ar fi nu-s-ar povesti. A fost odata un baietel care se credea extraterestru.

El avea urechi de elf, păr roz sub forma unei creste de cocoș și avea o navetă spațială care îl ducea direct pe tărâmul viselor.

Într-o seară de toamnă târzie, abia mă culcasem când deasupra capului meu veni în zbor,Pip-Pip, micul extraterestru.

Împreună am zburat prin culorile curcubelului, am băut picături de ploaie, am mâncat nori pufoși de zahăr. Luna ne-a povestit aventurile ei.

Dimineața cand m-am trezit aveam două stele prinse-n păr.

Oare când îl voi mai întâlni pe noul meu prieten?

Sfârșit

Tărâmul plictisitor

de Giurgiulescu Vlad

Am intrat pe tărâmul stelelor. Totul în jur era roșu. Am văzut niște căsuțe micuțe portocalii și strălucitoare. Erau făcute numai din stele. În ele locuiau niște extratereștrii cărora le plăcea supa.

Extratereștrii erau plictisiți tot timpul pentru că nu aveau ce face toată ziua și nici nu aveau un rege care să le dea de lucru. Ca să-și aleagă un rege au făcut un concurs de mâncat supă. Cel care mânca cel mai rapid două mii de castroane era câștigător.

Concursul a fost câștigat de extraterestul cel mai slab, care a devenit cel mai gras și mai simpatic extraterestru mâncător de supă de pui stelar.

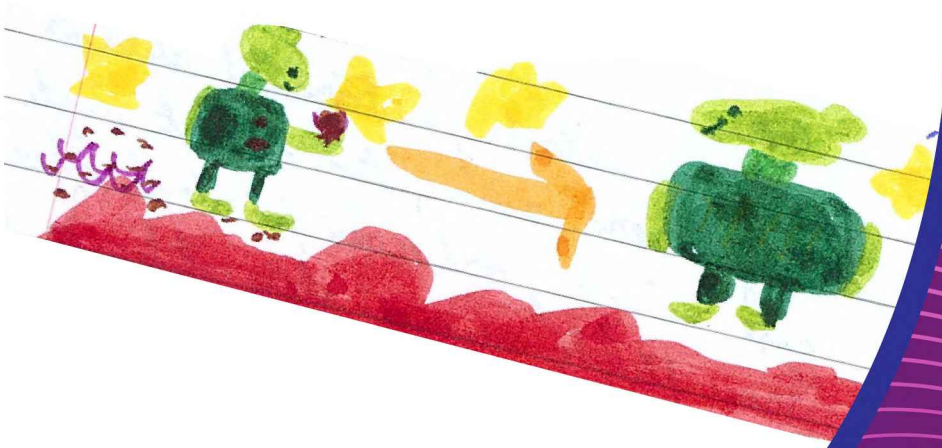

Sfârșit

Ograda bunicii

de Ivașcu Bianca

Este o zi de toamnă ploioasă. Anca merge la bunica ei. Nu prea este fericită deoarece în curte are niște orătănii care o cam sperie, gâste gălagioase și rațe moțate. Deși primăvara păsările au boboci gingași, acum este cam înfricoșată.

Când în sfârșit a ajuns, după un drum lung de 3 ore, bătea o boare ușoară.

- Bună, bunico! Mi-a fost foarte dor de tine, spuse ea și își îmbrățisă bunicuța.

-Bună, Ancuța, răspunse bunica.

Mama Ancăi i-a lăsat lucrurile și a plecat.

- Ancuța, vino la mine, te rog! Haide mai repede, vreau să îți spun ceva. Te rog, îmi aduci și ochelarii?

- Vin imediat, bunico! spuse Anca.

- Mulțumesc, Ancuța! Dacă te vei duce în grădină, pe lângă florile înmiresmate și iarba deasă și vei aduce o pasăre, un pitic de grădină și o floare, ceva magic ți se va întâmpla.

- Ce fel de pasăre, de pitic și floare trebuie să-ti aduc, bunico? întrebă fetița, deși ea nu credea ce îi spunea bunica ei.

În țarcul gâștelor, în spate de tot, vei găsi o pasăre cu

pene multicolore, o iei și ai grijă să nu i se rupă vreo pană. Apoi va trebui să găsești un pitic cu o plăcuță la gât pe care scrie "Bill". Pune pasărea lângă pitic și el va prinde viață. La final va trebui să găsești o floare albă ca laptele. Le pui pe toate într-un coș și mi le aduci.

Anca făcu întocmai cum îi spuse bunica, dar se gândea că totul e o glumă.

- Așa, acum tot ce trebuie să faci este să îți dorești ca ceva magic să se întâmple.

Bunica Ancăi asamblă puțin obiectele, iar apoi o luă pe Ancuța de mână, închise ochii și începu să rostească ceva. Anca era atât de mirată căci a început să rostească ca bunica ei și mai ales a început să își dorească să se întample ceva magic.

Dintr-o dată, ceva începu să strălucească și totul se învălui în ceață. După cateva minute ceața s-a ridicat și au putut vedea ce este în fața lor.

- E un ceas magic cu care poți să călătorești în timp, spuse bunica.

- Super! Putem să-l încercăm? întrebă Anca.

- Da, de ce nu!

Și în acea zi s-au plimbat peste tot în lume, au vazut personaje țanțoșe și caraghioase. De acum Anca este mereu fericită cu bunica sa, pentru că știe că va descoperi ceva nou de fiecare dată.

Sfârșit

Vizita pe tărâmul viselor

de Ivascu Bianca

A fost odată ca niciodată, că de n-ar fi, nu s-ar povesti, o fată care putea să facă magie. O chema Miranda și trăia în orașul Diberti. Într-o zi, un negustor veni la casa ei și îi spuse:

- Bună ziua, fetiță! Aș putea vorbi cu părinții tăi? a întrebat negustorul.

- Bună ziua, domnule! Părinții mei nu sunt acasă, dar de ce doriți să vorbiți cu ei?

- Păi, aș dori să le fac o propunere.

- Atunci intrați, puteți să discutați cu mine dacă doriți.

- Desigur, a spus negustorul și a intrat în casă.

- Ați dori un ceai, domnule?

- Nu, mulțumesc. Voi trece direct la subiect. Îți voi oferi 3 saci cu bani dacă îmi vei aduce o lupă de stele de pe Tărâmul Viselor.

- De unde știți de magia mea?

- De la bunica ta, dar stai liniștită, nu-ți voi dezvălui secretul dacă faci ce te rog.

- În regulă, dar ce este o lupă de stele? Și de ce aveți nevoie de ea? întrebă fata.

- O lupă de stele este ceea ce folosesc regii pentru a găsi o persoană potrivită, iar după cum știi regele David caută un prinț pentru a-și mărita prințesa. Așa că m-a trimis pe mine să fac rost de

obiectul cerut, iar eu nu știu cum să ajung pe Tărâmul Stelelor. Deci, mă vei ajuta?

- Desigur, spuse fata.

Astfel Miranda șopti o vrajă și se teleportă pe Tărâmul Viselor.

Era un tărâm fermecat. Erau stele mari și mici, sclipitoare, una mai frumoasă decât alta. În fața Mirandei era un lift care oprea la 3 etaje: la magazinul stelar, la salonul de înfrumusețare al stelelor și la Hotelul Oriontos.

Fetița s-a suit în lift și a apăsat butonul care o ducea la magazinul stelar.

A intrat în magazin și a văzut o steluță mică de tot, care era vânzătorul.

- Bună ziua, unde pot găsi o lupă de stele? a întrebat Miranda.

- La raionul de cosmetice, dar s-ar putea să nu mai avem, a spus vânzătorul cu o voce pițigăiată.

- Multumesc, a răspuns fata și a fugit la raionul de cosmetice ca să caute lupa.

Când a ajuns mai erau doar două, așa că a cumpărat una și pentru ea.

"Aș putea să mă duc și la Hotelul Oriontos, să mănânc ceva și poate să mă plimb la cascada stelelor", își spuse ea.

Se sui în lift și urcă direct la hotel.

- Bună ziua, unde este restaurantul hotelului? a întrebat Miranda paznicul hotelului.

- Bună fetițo! Restaurantul este la etajul 6.

- Mulțumesc! O zi bună vă doresc!

La restaurant totul arăta ciudat, dar mirosea apetisant. Așa că ea a întrebat un chelner ce îi recomandă să mănânce, iar acesta i-a raspuns:

- Eu îți recomand ouă de chichiciuc cu salată aerască, la desert tort loperz amestecat cu nuci și coacăze, iar de băut suc din fructul guava.

Fetița îi mulțumi și comandă o porție de mâncare.

După ce a mâncat, Miranda s-a dus la cascada stelelor. Era așa de frumoasă, apa sclipea, puteai vedea stelele care se scăldau în ea și din când în când apărea un curcubeu pe care fiicele cerului săreau vesele.

"Acum trebuie să mă întorc", se gândi tristă Miranda și făcu cale întoarsă. Când ajunse înapoi acasă, negustorul o aștepta în sufragerie.

- Poftim, o lupă de stele, spuse ea și îi dădu negustorului obiectul fermecat.

- Mulțumesc, uite și recompensa ta! îi spuse negustorul și plecă.

- La revedere, domnule! a spus Miranda.

Și când părinții s-au întors, fetița le-a povestit toate întâmplările minunate de care a avut parte, iar banii de la negustor i-au donat copiilor săraci.

Și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți!

Sfârșit

Țara Gândului Bun

de Ivașcu Bianca

Într-o zi, Ariana s-a decis că își dorește să devină detectiv. S-a gândit să meargă în țara Gândului Bun. Când a ajuns acolo totul era întunecat și oamenii erau triști .

- Ce se întâmplă? a întrebat fata un străin.

- A fost furat Gândul Bun și acum toți locuitorii sunt posomorâți.

"Oh, nu! Cineva trebuie să găsească Gândul Bun! Asta e șansa mea să arăt că sunt un detectiv adevărat" și-a spus Ariana.

- Mă voi ocupa de rezolvarea cazului! a spus încrezătoare fetița.

Toți sătenii s-au bucurat și au aplaudat-o pe Ariana. Ea s-a dus la împărăteasa Bucnea ca să investigheze locul jafului. Cand a ajuns, fata i-a spus împărătesei:

- Bună dimineața, majestate! Sunt detectivul care se va ocupa de cazul d-voastră. As putea, vă rog frumos, să văd camera de unde a fost furat Gândul Bun?

- Desigur că poți ! Mă bucur că ai venit să ne ajuți! Totul s-a petrecut în dimineața aceasta ,în camera Luminii, camera unde totul este bun. Urmează-mă!

Împărăteasa purta o rochie lungă până în pământ, pe care erau cusute tot felul de povești ale istoriei tării, facută dintr-o mătase fină ca un norișor pufos. În picioare avea niște pantofi de cristal, pe cap o coroană din flori din aur și un porumbel cu o crenguță în cioc, semnul păcii.

Când a ajuns în camera Luminii a vazut pe pereți arborele genealogic al familiei regale. Era acolo pe tavan și un geam de sticlă pe care erau desenate toate faptele nobile ale împăraților și împărăteselor.

- Aici este camera unde stătea Gândul Bun. Chiar acolo, în cutia de sticlă din mijlocul camerei, spuse Bucnea și îi arătă Arianei locul despre care vorbea.

Sticla cutiei nu fusese spartă, ci forțată cu ceva rotund. Langă cutie se afla o elice micuță.

- Desigur! Buburuza cu elice, ea a comis fapta! a strigat entuziasmată Ariana. Dar cineva a ajutat-o, pentru că ea este prea mică.

- Cum? Tocmai buburuza mea preferată să fi furat Gândul Bun? a întrebat nedumerită impărăteasa.

- Exact! Buburuza a intrat în camera pe sub ușă și a dechis cutia cu una din elicele ei ciudate.

- Of, dar ceva tot nu se leagă, buburuza este prea mică pentru a căra Gândul Bun, iar nimeni nu putea alerga așa de repede ca să iasă din încapere înainte să intru eu aici.

- Și dacă acea persoană nu a alergat, ci a zburat? a spus fetița convinsă că ceea ce spune este adevărat.

- Cine ar fi putut să o ajute pe buburuză să fure comoara țării?

- Copilul cu pantofi zburători! a exclamat fericită Ariana, aproape sigură că a găsit făptașii.

- Acum trebuie doar să mergem la ei ca să recuperăm Gândul Bun, zise împărăteasa.

- De fapt, s-ar putea să se fi ascuns pentru a nu fi găsiți.

- Acum ce ne facem? a întrebat panicată împărăteasa Bucnea.

- Aha, se pare ca hoții au lăsat o urmă roșie, aceasta ne va duce direct la ei!

Ariana împreună cu împărăteasa și cu garda regală au urmat dâra roșie până la o peșteră ciudată. Când au intrat au vazut o canapea veche, un pătuț micuț și prăfuit, iar pe tavanul peșterii un bec cu o lumină puternică. În fundul peșterii stăteau ascunși buburuza cu elice și copilul cu pantofi zburători.

- Bună ziua! Este adevărat ca voi ați furat Gândul Bun? întrebă împărăteasa.

- Da, dar ne pare foarte rău pentru ce am făcut, a spus buburuza cu un glas subțire .

- Dar de ce ați facut asta? Ce voiați să faceți cu Gândul Bun?

- Noi nu am fost niciodată fericiți și am crezut că dacă luăm Gândul Bun vom reuși să fim! Ne pare foarte rău pentru ce am facut,

pentru că în loc să fim fericiți suntem foarte necăjiți!

- Atunci vă iert dacă îmi dați Gândul bun înapoi și astfel vom fi cu toții mulțumiți!

- Desigur! au spus într-un glas cei doi.

- Îți multumesc mult pentru că ai reușit să găsești Gândul bun, Ariana!

- Cu deosebită plăcere, majestate!

Toată lumea i-a mulțumit și a felicitat-o pe Ariana. S-a organizat o petrecere în cinstea ei, unde toată lumea a fost invitată. Și atunci când a ajuns, împărăteasa i-a spus:

- Aceasta coroniță i-o înmânez Arianei pentru că astăzi ne-a salvat pe toți și a adus Gândul bun înapoi! a spus Bucnea și i-a dat fetei o coroniță din cristal, pe care scria: *„Cel mai bun detectiv din lume."*

- Mulțumesc! a spus fericită fetița.

Dintr-o dată s-a auzit un glas subțire:

- E timpul să te trezești, scumpo!

Era mama ei. Totul fusese doar un vis, dar Ariana a observat că avea o coronița pe cap. Nu era un detectiv adevărat, dar este sigură că într-o zi va deveni.

Dar întrebarea pe care mi-o pun este: *Oare chiar a fost ea în Țara Gândului Bun? A rezolvat ea jaful? Chiar împărăteasa i-a dat coronița?* Se pare că răspunsul va ramâne un mister.

Sfârșit

Pe tărâmul stelelor

de Mihăilă Ștefan

Era o seară liniștită de iarnă. Așa cum obișnuia, bunica i-a citit lui Ștefan o poveste despre tarâmul stelelor.

Băiatul a mai auzit ultimele cuvinte ale bunicii „de n-ar fi, nu s-ar povesti" și un somn adânc l-a cuprins.

La fereastra casei a aparut ca prin vis o stea călătoare. Ea i-a cerut băiatului să o însoțească.

-Vino cu mine, copile drag! Te voi purta pe fir de lumină prin locuri pe unde nu vei putea ajunge vreodată.

Băiatul nu s-a putut împotrivi și s-a văzut purtat de steaua vorbitoare din galaxie în galaxie printre planete mari si mici, cu viață și lipsită de ea, printre stele căzătoare, sateliți și aștri.

-Încotro ne îndreptăm?

-Mergem spre tărâmul stelelor. Ți-am pregatit o surpriză.

Băiatul a recunoscut cu ușurință locul în care au ajuns.

Mii de stele strălucitoare, roșii ca focul, galbene, albe și violet făceau acel tărâm magic. În mijlocul lor, regele stelar, pe un tron în culori de curcubeu îl aștepta pe copil.

-Bun venit în ținuturile noastre! Mi-ar face o mare onoare dacă ai să devii fiul meu stelar. Lumina ta se va vedea pe întreg Pământul și vei călăuzi pașii oamenilor prin întuneric. Vei fi stăpânul aștrilor cerești și atunci când vei fi pregătit, tronul meu îți va aparține.

- Ce trebuie să fac pentru aceasta? întrebă băiatul?

- Trebuie să arați că te poți întrece cu cea mai rapidă stea din împărăție.

Băiatul nu a stat pe gânduri. Își dorea atât de mult să conducă împărăția stelelor, încât dobândise puteri miraculoase. Simțea că nimic nu-i putea să stea în cale și ar fi cucerit chiar și universul nemărginit.

Un zgomot ușor s-a auzit la fereastră. O ramură înghețată lovea ușor în geam.

Ștefan s-a trezit speriat. De la fereastra camerei sale, privind spre cer, a zărit cea mai strălucitoare stea.

Știa că o parte din inima lui era acolo sus printre aștri și aceasta îl făcea cel mai fericit băiat de pe Pământ.

Sfârșit

Tărâmul stelelor

de Parascan Deea

Mia tocmai a descoperit un tărâm nou, se numea „Tărâmul stelelor". Acolo era atât de frumos și minunat, ca de n-ar fi, nu s-ar povesti. În acea țară oamenii locuiau în nori și într-o veșnică sărbătoare, "Crăciunul". Miei i-a plăcut foarte mult atmosfera de aici și s-a decis să-și facă prieteni noi. Mergând din casă în casă, ea a întâlnit o fetița pe nume Anelissa. S-au împrietenit foarte repede și asta datorită faptului că aveau multe lucruri în comun.

Jucându-se zi de zi împreună, Anelissa i-a arătat ceva nemaivăzut până atunci de Mia.

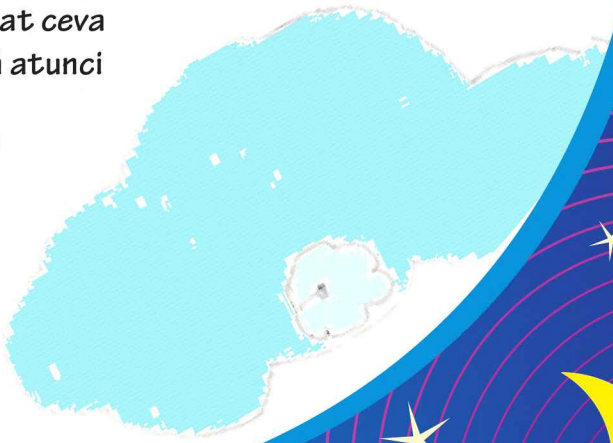

-Ce-i asta? întrebă Mia.

-Aceasta este o stea, fiecare copil are steaua sa, răspunse Anelissa.

-Ce-i asta? Întreba Mia.

-Aceasta este o stea, fiecare copil are steaua sa, răspunse Anelissa.

-Vreau și eu una. Unde pot s-o găsesc?

-Tu nu știi?

-Nu, răspunse Anelissa.

-Stelele se găsesc în "Stelaria". O țară, în care fiecare copil merge să-și ia o stea.

-Acolo locuiesc oameni? întrebă Mia.

-Nu Mia, acolo sunt doar stele.

-Dar Anelissa, cum voi recunoaște Steaua mea?

-Pe fiecare stea este scris un nume și pe cea care este scris numele tău, aceea îți aparține.

Astfel, Mia și Anelissa au plecat împreună spre țara Stelaria. Ajunseseră fericite pe un tărâm sclipitor. Acolo, copilele au descoperit că au o problemă, existau două stele cu același nume - Mia. Fetița fiind derutată nu mai știa pe care să o ia. Dar, văzând-o pe doamna care păzea acea țară, a întrebat-o nedumerită care este steaua ei.

-Steaua ta este cea care strălucește cel mai tare!

La început i-a fost greu să o aleagă, pentru că ambele sclipeau la fel de tare, dar mai apoi când s-a mai luminat, Mia observă că o stea strălucea de te orbea, atunci ea a înțeles că și-a găsit în sfârșit și Steaua sa.

I-ar fi plăcut să mai stea, dar a venit mama și a trezit-o, iar totul s-a adeverit a fi doar un vis...

Sfârșit

Dorința

de Popescu Răzvan

În tărâmul stelelor, a grupă de cinci băieți – Nicolas, Andrei, Vlad, Luca și Ștefan au fost aleși ca gardieni ai stelelor

Pe acest tărâm, fiecare stea reprezintă o dorință. Gardienii trebuie să protejeze stelele de forța Întunericului, deoarece atâta timp cât ele sunt apărate şi Întunericul nu le poate atinge, dorințele se îndeplinesc. Este o misiune foarte importantă! Este în joc fericirea tuturor!

În fiecare an se aleg alți gardieni. Ca Întunericul să nu ajungă la stele, gardienii trebuie să își unească puterile: apă, foc, pământ, gheață şi vânt ca să formeze o putere inimaginabilă, LUMINA!

Dacă gardienii ar fi învinşi şi nu ar lucra împreună, Întunericul ar cuprinde lumea întreagă şi nici o dorință nu s-ar mai îndeplini.

Alegerea celor cinci băieți ca şi gardieni ai stelelor nu a fost întâmplătoare. Ei au fost instruiți de când erau mici pentru această misiune: aceea de a apăra cu orice preț stelele de forța Întunericului.

Băieții se cunoșteau între ei și erau buni prieteni, așa că erau mereu uniți și se ajutau unii pe alții.

La un moment dat, Răul a atacat! A adus cu el monștrii, vrăjitori și scheleți. Gardienii au fost alertați de către palat și s-au dus să înfrunte răul, așa cum au fost instruiți .

Cel mai puternic gardian, Vlad, cu puterea de vânt, a rostit următoarea vrajă ca să invoce LUMINA : INVOCUS –MURMULOCUS – ROCUS – LUMINOSUS – MURCUM!!!

Când a rostit ultimul cuvânt, totul în jur s-a cutremurat și triumfătoare a ieșit LUMINA !

Cei cinci gardieni împreună cu LUMINA au atacat toate forțele Întunericului și acestea au fost distruse. Întunericul nu a reușit să distrugă nici măcar o stea a dorințelor!

Din acel moment, Întunericul nu s-a mai întors niciodată. Nimeni nu a uitat cum au luptat Gardienii împotriva Întunericului, deoarece s-au făcut legende, povești și mereu se vorbește despre ei. Copiii lor le-au călcat pe urme și apără și azi tărâmul stelelor.

Sfârșit

Uranianul la cofetărie

de Sărban Alexandra-Petra

A fost odată ca niciodată, dacă n-ar fi nu s-ar povesti, undeva, pe Tărâmul Stelelor, un uranian care mergea la cofetărie după un tort cu multă frișcă, cu așa de multă frișcă încât să i se facă rău când privește tortul.

La ora opt și jumătate, când cerul era înstelat, uranianul a intrat în cofetărie.

- Bună seara! a spus uranianul. Aș vrea, vă rog, un tort cu multă frișcă, așa de multă încât să ți se facă rău!

- N-am așa ceva, spuse vânzătoarea caracatiță.

A doua zi, uranianul s-a dus din nou la cofetărie.

- Bună seara! a spus uranianul. Aș dori un tort cu multă frișcă, așa de multă încât să ți se facă rău, va rog!

- N-am așa ceva, a spus vânzătoarea caracatiță.

A treia zi, uranianul s-a dus din nou la cofetărie.

- Bună seara! a spus uranianul. Aveți un tort cu foarte multă frișcă, așa de multă încât să ți se facă rău?

- Da, am, a spus caracatița vânzătoarea, uitați tortul!

- Câh!

Sfârșit

Tărâmul viselor

de Stefanache Vlad

Dacă n-ar fi nu s-ar povesti!
De când eram mic am fost atras de cosmos.
Mi-aș fi dorit sa ajung pe taramul stelelor.
Deseori visam acel loc albastru strălucitor. Pe lângă mine treceau parcă dansând planetele: Venus, Saturn, Marte, Neptun si Jupiter, însoțite de Soare, cel mai frumos astru. Toate acestea îmi dădeau o senzație de liniște. Mi-aș dori să mai călătoresc pe acel tărâm superb.

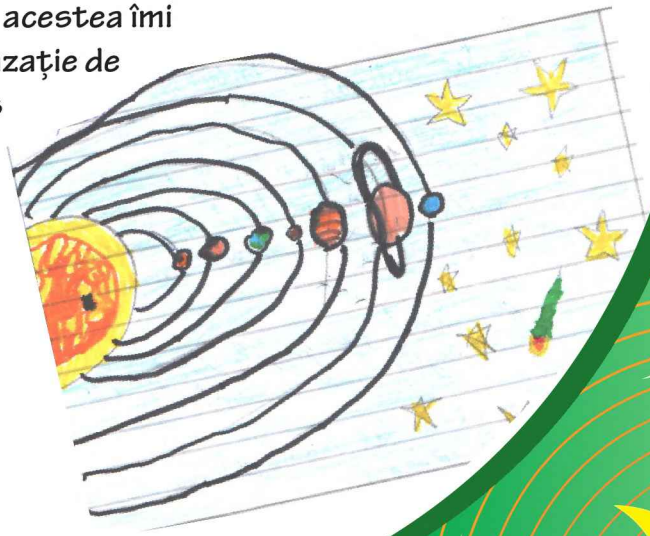

Sfârșit

Tărâmul stelelor

de Strâmbei Ana

A fost odată ca niciodată, că de n-ar fi nu s-ar povesti, o fată pe nume Mara.

Într-o seară de vară, înainte de culcare a privit cerul pe fereastră şi a exclamat:

-Ce multe stele sunt pe cer în acestă seara! Aş dori şi eu să trăiesc pe tărâmul stelelor!

A adormit Mara cu gândul la stele, iar când a început să viseze era deja pe tărâmul stelelor. Acolo totul era făcut din steluţe: casele, copacii, florile, totul.

-Ce frumos este aici, spuse ea.

Deodata, lângă ea apăru Zâna Steluţelor. Era aşa de frumoasă, îmbrăcata în mantia ei strălucitoare.

-Ai cumva vreo dorinţă? Eu am puteri magice.

-Aş dori să vad acest tărâm.

-Sigur că da!

Zâna o duse pe Mara peste tot: a văzut parcurile, clădirile, oamenii îmbrăcaţi în haine de stele ... totul era perfect.

Deodată…

- Hai, draga mea, e timpul să mergi la şcoală! spune mama.

Sfârşit

Visul meu

de Sur Gloria

A fost odată ca niciodată, că de n-ar fi nu s-ar povesti. Într-o noapte de toamnă stăteam la geam și mă uitam cum cade fiecare frunză pe trotuar. Mama a intrat în cameră și mi-a zis să mă duc la culcare.

Deodată, când am închis ochii, m-am văzut în fața unui palat mare, îmbracat în stele de argint.

M-am întrebat: "Unde mă aflu?"

Din spatele meu, aud un glas subțire care îmi șoptește:

- Ești pe Tărâmul Fermecat al Stelelor! Vrei să te duc la împăratul acestui Tărâm?

- Da, vreau! Dar unde se află el?

- El se află în castelul din fața ochilor tăi și se numește Stelliminysos.

Ar fi încântat să te cunoască, zise Saly, prietenul împăratului.

Am intrat. Palatul era imens și strălucitor. Avea nenumerate încăperi cu pereții de cristal și scări de argint.

Când am ajuns în sala Tronului am văzut, pe pereți, picturi cu oameni și animale. Era, de fapt, o hartă străveche a Constelațiilor. Ursa Mare, Andromeda și Centaurul. Nu departe strălucea un diamant: era Steaua Polară.

Împăratul m-a întâmpinat cu brațele deschise și m-a invitat la o plimbare pe Calea Lactee, în sania lui de argint.

De atunci, în fiecare seară, merg la Stelliminysos, în vizită, iar el mă găzduiește cu bucurie.

Sfârșit

Tărâmul stelelor

de Trica Ioana Anisia

O fetiță, a avut un vis frumos. Ea a visat că face o călătorie pe Tărâmul Stelelor. La un moment dat, o stea foarte strălucitoare, a invitat-o în castelul ei. Aceasta era Regina Stelelor.

Regina i-a spus ca, la întoarcerea pe Pământ, i se vor îndeplini toate dorințele, dacă va face fapte bune.

De fiecare dată, când i se îndeplinea o dorință, fetița se gândea la Regina Stelelor.

Într-o zi, fetița își dorea foarte mult un cățeluș și i-a rugat pe parinții ei să-i îndeplinească dorință, dar ei au refuzat-o. Ea s-a supărat atât de tare, încât a început să facă fapte rele, uitând de sfatul dat de Regina Stelelor.

După un timp și-a adus aminte ce i-a spus regina, așa că a început să facă fapte bune.

Seara la culcarea, fetița a visat o convorbire între ea și Regina Stelelor. Fetița i-a spus că vrea un cățeluș, deoarece a făcut fapte bune. Aceasta i-a explicat că înainte de a face fapte bune a făcut și fapte rele și părinții ei nu pot să-i îndeplinească dorința.

Fetița, neînțelegând de ce a fost refuzată, chiar dacă a făcut fapte bune, a început să viseze lucruri urâte. În visul ei, se întâlnea cu Regele Stelelor Negre.

Acesta i-a propus să facă fapte rele și drept răsplată îi va îndeplini dorința.

În convorbirea dintre Regele Stelelor Negre și fetiță, a apărut Regina Stelelor, care a realizat că fetița este dezorientată. Regina i-a spus ca nu întotdeauna când faci fapte bune, ti se indeplinesc toate dorintele. Trebuie uneori sa faci si compromisuri si sa-i intelegi pe cei din jurul tau.

Atunci, Regele Stelelor Negre i-a propus fetiței să aleagă între cei doi. Fetița a ales-o pe Regina Stelelor, pentru că și-a dat seama că bunătatea este un măr de aur. Regele Stelelor Negre s-a înfuriat atât de tare, încât a răpit-o pe fetiță. Regina l-a chemat pe Hercule pentru a salva fetița. Reginei îi era teamă că dacă fetița nu va fi salvată va fi transformată într- o stea neagră, de unde nu va mai putea veni niciodată.

După multe peripeții, pe tărâmul Stelelor Negre, Hercule a reușit să o salveze pe fetiță și să o aducă la Regina Stelelor.

Ajunsă înapoi la Regina Stelelor, fetița a fost foarte fericită și încantată. Regina i-a spus că merită mulțumiri, pentru că a ținut cu bunătatea.

Dimineața s-a trezit foarte fericită și a promis că din acea zi va face numai fapte bune. Drept răsplată, părinții ei i-au cumpărat cățelușul pe care fetița și-l dorea atât de mult.

Dacă nu ar fi astfel de vise frumoase, viața ar fi posomorâtă și nimeni nu ar mai avea ce povesti.

Sfârșit

Aras

de Velea Sara Maria

Dacă n-ar fi, nu s-ar povesti.

A fost odată ca niciodată un împărat din Ținutul stelelor.

El avea doua fete. Fata cea mare era rea și mereu dădea vina pe sora ei mai mică. Cea mică era bună și înțeleaptă, dar și foarte frumoasă. Pe fata cea mare o chema Elnur, iar pe cea mică Aras.

Într-o zi, împăratul dori să își mărite fetele. Când auzi asta, Aras îi spuse tatălui său:

-Dragul meu tată, aș vrea să mă căsătoresc mai tarziu.

-Scumpa mea fiică, nu contează cat ești de mică, contează că tu ai o inimă curată și o să-ți găsești un băiat bun.

Atunci Aras îl îmbrățisă pe tatăl ei.

Regele chemă toți băieții și toți prinții din lume. Ei au fost trecuți prin multe probe, dar lui Aras nu-i plăcea nici unul. Când apăru ultimul băiat, un cioban, ea se îndragosti pe dată de el. Aras îi spuse acest lucru tatălui său.

-Uite tată, acel băiat e numai bun pentru mine.

-Îți place acel țăran?

-Da, dar nu contează asta, am văzut că e înțelept ca mine.

Atunci împăratul i-a spus ciobanului că fata lui l-a ales.

-Cum te cheamă fiule?

-Ma cheamă Efe.

Când se cunoscură mai bine, Efe și Aras descoperiră că sunt foarte potriviți unul pentru altul.

După puțin timp, ei facură o nuntă frumoasă ca în povești, iar Elnur, sora cea mare, pentru că era foarte rea, nu-și găsi nici un soț și rămase singură toată viața.

Sfârșit

Tărâmul stelelor

de Zabrautanu Theodora

A fost odată, ca niciodată, că de n-ar fi fost nu s-ar fi povestit, o fetiță pe nume Martina, care trăia pe Tărâmul stelelor. Era singură acolo, iar toată ziua și-o petrecea cu stelele, mergea la școală cu ele, în parc, la cinema și în fel de fel de alte locuri magice. La început îi plăcuse acolo, dar după un timp s-a plictisit. Voia să cunoască și alți oameni și să afle lucruri despre ei.

De multe ori se uita spre Pământ și vedea tot felul de obiecte interesante. Voia să afle ce sunt, ce fac și la ce ajutau. Se gândea la cum ajunsese ea pe Tărâmul stelelor. Era mică, avea 2 anișori și a văzut o mașinărie ciudată, a intrat în ea și s-a băgat într-o cutie, dar deodată mașinăria a început să se miște foarte repede. Era o rachetă care ducea tocmai pe Tărâmul stelelor.

Acum voia sa se ducă înapoi dar nu știa cum merg lucrurile acolo. Or fi și pe Pământ stele?

Într-o zi văzu o rachetă, se apropie și..... ce să vezi..... erau chiar doi copii! După ce făcură cunoștință, ea începu să le prezinte Tărâmul stelelor. Copiilor le plăcu atât de tare încat au ales și ei să rămână acolo și doar din când în când să mai viziteze Pământul.

Atunci când vizitau Pământul o luau și pe Martina și îi explicau tot ce voia ea să știe,

iar fetița era foarte fericită că și-a făcut doi prieteni care îi arătau lucruri interesante și nu se mai plictisea niciodată.

A fost chiar și la școală pe Pământ și a învățat să numere până la 5. Când a ajuns într-o grădină a vrut să mănânce plantele dar copiii au oprit-o spunându-i că doar unele plante sunt de mâncat, celelalte sunt de decor.

Când era cu prietenii ei nu îi mai trebuia nimic dar parcă îi mai lipsea ceva și nu știa ce. Și-a adus aminte că atunci când era mică avea pe cineva care o iubea și o îngrijea. Erau părinții. I-a întrebat pe prietenii ei dacă i-a văzut dar ei nu îi știau.

Au hotărat sa meargă pe Pământ să îi caute. Prima dată i-au întrebat pe părinții lor dacă îi știu. Ei le-au spus că atunci când s-au întânlit cu ei erau în drum spre Tărâmul stelelor ca să o caute pe Martina.

Atunci copiii și-au dat seama că dacă merg înapoi o să se întânlească pe drum cu ei. Și așa a și fost. S-au întânlit cu ei chiar la mijlocul drumului.

Tare s-a mai bucurat Martina că i-a găsit. I-a strâns în brațe și le-a promis ca nu o să mai plece niciodată de lângă ei.

Au rămas împreună cu prietenii Martinei și părinții lor pe Tăramul stelelor dar, desigur, nu au uitat de Pământ și de câte ori le era dor de el mergeau acum cu racheta Martinei.

Sfârșit

Tărâmul stelelor

de Zamfirescu Philip Ștefan

Era o seară senină de vară, după ce m-am jucat cu fratele meu Eduard prin parc, m-am oprit să mă odihnesc pe o pajiște verde. Fratele meu își continuă joaca cu o minge de fotbal. M-am așezat pe spate cu palmele mâinilor sub cap și admiram covorul de stele. Luminițele deveniseră jucăușe și dintr-o dată imaginația pornește cu o viteză mare spre un tărâm necunoscut, sclipitor, acolo unde planetele se vedeau foarte aproape.

Locuitorii erau înalți, purtau un costum ciudat cu fel și fel de aparate cu care întreținеau strălucirea stelelor. Curios fiind am început să strig :

-Hei! Îmi spune cineva unde mă aflu ?

Atunci o voce se auzi dintr-o zonă în care o stea pâlpâia.

-Ești pe Tărâmul Stelelor, aici noi avem grijă ca fiecare stea să strălucească noapte de noapte.

Surprins, îl întreb:

-Bine, dar ce a pățit steaua care se stinge ?

Atunci, vocea îmi răspunse tremurând :

-Tărâmul Stelelor se hrănește cu fiecare faptă bună făcută de voi oamenii, cu fiecare cuvânt bun, cu fiecare ajutor pe care îl dați naturii, cu poveștile și basmele pe care le citiți seară de seară. Așa strălucesc stelele, altfel se sting una câte una.

Începusem să mă întristez la auzul ultimelor cuvinte când deodată ceva m-a lovit în cap. Era mingea fratelui meu care mă adusese înapoi pe pământ, am luat-o în mână și i-am spus:

-Eduard, vreau să-ți spun ceva..."A fost odată ca niciodată, dacă n-ar fi, nu s-ar povesti" ...și în acel moment m-am uitat spre cer, steaua începuse să strălucească mai tare.

Sfârșit

Buburuza cu elice

de Zamfirescu Philip Ștefan

Într-o zi senină de vară în Poiana Unde Totul Este Posibil ,o buburuză cu elice a aterizat pe o floare. Pe floarea aceea era o pânză mare și deasă, buburuza s-a prins în plasă și a văzut un păianjen care se îndrepta spre ea.

Buburuza i-a zis:

-Te rog domnule păianjen, nu îmi face rău!

-Bine, nu îți voi face rău. Dar unde vrei să te duci?

-Eu am vrut să mă odihnesc pe o floare iar dacă îmi dai drumul voi continua zborul către familia mea, care mă așteaptă cu hrană.

-Dar și eu trebuie să duc ceva de mâncare la familia mea, spuse păianjenul.

-Îți voi da eu ceva de mâncare, se auzi glasul unui băiat care întâmplător trecea prin Poiană.

-Mulțumesc, băiete! a zis păiajenul fericit.

Buburuza cu elice auzind propunerea băiatului , i-a spus păianjenului:

-Pentru că nu ai vrut să-mi faci rău, mă ofer să te ajut să duci proviziile familiei tale.

-Mulțumesc, zise păinjenul.

Buburuza cu elice și-a luat zborul, în spatele ei era păianjenul cu proviziile iar drumul fiind lung au tot povestit despre întâmplările fiecăruia.

Buburuza cu elice și-a continuat fericită drumul către familia ei, mândră de prietenia pe care o legase cu păianjenul și gândindu-se la faptul că în viață dacă faci bine, bine găsești ....

Sfârșit

Lumea din vis

de Anitas Mihnea

A fost odată ca niciodată, că de n-ar fi, nu s-ar povesti, în curtea casei unui băiețel, trăia un cățel pe nume Geko.

Într-o seară, pe când toată familia dormea, Geko simți o boare de vânt care îl ridică încet de la pământ. Acesta ajunse pe tărâmul stelelor.

De jur împrejur, mii de stele colorate îi luminau calea. Era frig și, ca prin vis, auzea vibrațiile cosmice. Un parfum descret îi amintea lui Geko de prăjiturile cu vanilie de acasă.

Privind cu atenție, el văzu plutind printre stele și alți căței, chiar și pe vecinul lui, Tomi, un ciobănesc german care locuia de un an pe strada lui.

Brusc, Geko auzi claxonul unei mașini și se trezi în vechea lui cușcă.

Totul fusese doar un vis, iar cățelul închise ochii somnoros, așteptând liniștit să i se aducă masa de dimineață.

Sfârșit

Un vis

de Paul Michineci

Una dintre stele venea spre mine cu o viteză amețitoare. Era o cometă care se transforma în mii de bucățele. Mă uimea lumina pe care o arunca peste tot.

În drum spre Pământ m-am oprit să salut Luna.

-Ce mai faci, Lună?

-Foarte bine, zicea Luna.

Atunci i-am zis Lunii că o să ne mai vedem, când voi mai visa din nou.

După ce am vorbit cu Luna mi-am continuat drumul spre Pământ.

Așa amețit am căzut din stele, din visul pe care l-am avut și cu gândul când voi fi mare să devin cercetător.

Sfârșit

Copilul cu pantofi zburători

de Rareș Mărgăit

A fost odată un băiețel care se numea Radu. Era un băiețel obișnuit de aproape 11 ani. El aștepta cu nerăbdare ziua lui de naștere pentru că mama i-a spus că va avea o maaare surpriză.

Ziua cea mare veni în sfârșit! Nerăbdarea lui a ajuns până la cer.

După ce s-a încheiat petrecerea, părinții i-au adus cadoul promis. Radu l-a deschis și a văzut o preche de pantofi. Dezamăgirea i se citea pe chip. Părinții i-au explicat că nu erau niște pantofi normali, ci zburători. Când încalțai pantofii puteai să zbori oricât de sus voiai.

Radu îi încălță și își luă zborul deasupra casei pentru a-și vedea cartierul. Ba chiar și orașul! Era foarte fericit.

Acum putea să vadă norii îndeaproape, stelele cu fiecare centimetru, luna cea albă și gingașă ca pe o floare nemaivăzută, iar constelațiile ca niște minuni din visele copiilor.

Sfârșit

Băiețelul și cometa

de Rareș Mărgăit

A fost odată ca niciodată, că de n-ar fi nu s-ar povesti.

A fost odată un băiețel căruia îi plăceau stelele. În fiecare noapte mergea pe tărâmul stelelor să viziteze Carul Mare, Carul Mic și alte constelații.

Într-o noapte întâlni o cometă cu chef de vorbă. Îl luă pe băiețel în călătorie pe coada ei și îi povesti despre tărâmul stelelor și despre formarea acestuia.

Noaptea trecu ca un vis și cometa îl duse pe băiețel în patul său.

De atunci, băiețelul aștepta cometa în fiecare noapte să-l plimbe prin tărâmul stelelor.

Sfârșit

Prințesa Antonia

de Petre-Racman Antonia-Raisa

Departe într-o galaxie încă nedescoperită de oameni, pe Asteroidul de Diamant, trăia o prințesă pe nume Antonia. Părinții ei erau împărații stelelor și ai Lunii.

Antoniei îi plăcea să planteze planete de grădină și să facă fursecuri cu praf de stele.

Se cam plictisea pentru că avea numai un singur prieten, Luceafărul, fiul Soarelui.

Luceafărul era foarte ocupat, la fel ca tatăl său. Dar, într-o zi, i-a trimis o scrisoare Antoniei prin care o întreba dacă ar dori să îl însoțească la balul pe care tatăl lui îl organiza pentru a doua zi.

Ea era foarte entuziasmată și de-abia aștepta balul și cu greu și-a ales o rochie.

-În sfârșit, a venit! spuse Luceafărul.

Antonia era îmbrăcată într-o rochie acoperită cu diamante și presărată cu praf de stele de sus până jos.

Seara, balul s-a sfârșit cu un spectacol de artificii dar, în sala de bal a apărut din senin bătrânul vrăjitor al regatului. Toata lumea a fugit din sală, numai prințesa Antonia s-a împiedicat de covorul din sală încercând să fugă.

Vrăjitorul a răpit-o pe Antonia și a dus-o pe un nor de ploaie, spre tărâmul vrăjitorilor.

Între timp, prințul a pus ostașii s-o caute peste tot, în toată galaxia. Dar acesta nu a mai avut răbdare și a apelat la fidelul său prieten, noul vrăjitor al regatului, Gandalf.

-Prietene Gandalf, ai idee unde ar putea să o ducă vrăjitorul pe Antonia?

-După cum știi, eu am un glob de cristal. Am putea să vedem unde a dus-o Vrăjitorul Alb pe Antonia.

Gandalf a găsit globul și îl scoase dintr-o noptieră veche împreună cu o vrajă de împietrire.

-Am deja un plan.

-Ce plan ai?

-Mergem pe Planeta Vrăjitorilor, trecem prin Pădurea Gnomilor, după, mergem în Orașul Vrăjitorilor. Acolo sigur îl vom găsi pe vrăjitor în castelul său de piatră. Tu te furisezi si o iei pe printesa , iar eu.....

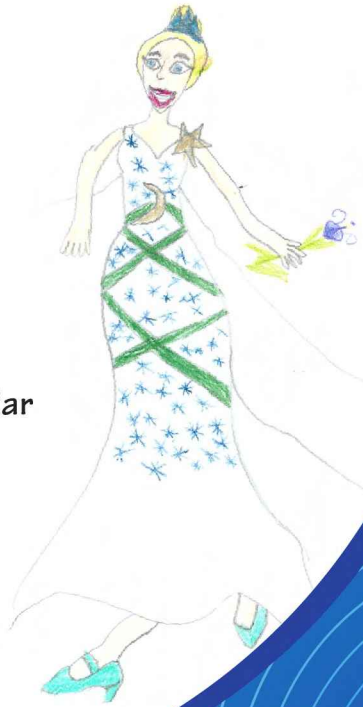

-Ce faci cu vraja aceea?

-Am luat-o de la Vrăjitorul Alb când a fost alungat din regat pentru că a vrut să pună stăpânire pe regat.

Zis și făcut. Cei doi au plecat spre Orașul Vrăjitorilor. În drum au trecut prin Pădurea Gnomilor, unde un pitic pe nume Pic le-a cerut să adune niște mure ca să-i lase să treacă spre Orașul Vrăjitorilor.

După ce au adunat suficiente mure, le-au dat lui Pic iar acesta le-a arătat poteca fermecată pe care trebuia s-o urmeze ca să ajungă la poarta orașului.

Ajunși la poarta castelului, ei intrară fără să își dea seama că Vrăjitorul Alb i-a zărit de la etaj. Au mers ei ce au mers prin castel până se trezira nas în nas cu Vrajitorul.

ÎmpietritusVrajitorusPeVecis

Imediat după ce Gandalf a rostit vraja, Vrăjitorul Alb a fost prefăcut într-o stană de piatră pe veci.

Între timp, Luceafărul a găsit-o pe Antonia într-o pivniță încuiată.

-Multumesc că m-ați salvat, spuse Antonia.

Toți s-au întors acasă, pe Asteroidul de Diamant de unde au plecat în multe alte aventuri.

Sfârșit

www.PitiClic.ro
office@infomediapro.ro

Editura
Infomedia Pro
BUCUREȘTI
2016